

Om andliga föreställningar

Andlighetens kollektiva enhet

Kraften, ljuset, visheten och kärleken

Andlighetens kollektiva enhet – Om andliga föreställningar
Rikare Liv – Civilisation, 2008
Paul Lindberg

Om andliga föreställningar

Andlighetens kollektiva enhet

Kraften, ljuset, visheten och kärleken

Av Paul Lindberg

Demiurgen, skaparkraften som "rörde" till det för mänskligheten. Platon trodde, med viss osäkerhet, att denna kraft var en speciell skapargud vid sidan av Livsanden – den som rörde i grytorna så att världen blev vad den blev.

Demiurg betyder "rörare" eller skapare av det som är verksamt i världen. Filosofer, men även kristna och gnostiker utgick många gånger ifrån att det var en rebellisk demiurg som omskapade världen – men ofullkomligt. De syftade egentligen mera på världens verklighet så som den såg ut och på människans ofullkomlighet.

Dessa idéer hade sin grund i allt det elände som utförs av människorna själva. Men det gällde även naturkatastrofer, krig och förtryck, och på rovdjurens anpassade former för strid och dödande, eller i övrigt på livsvillkorens absoluta hårdhet. Tankarna som beskrevs var egentligen sökande formuleringar för psykologiska begreppsförklaringar. Och inte alls så tokiga förklaringar.

Även om det goda och vackra fanns i världen, det som av andliga människor anses vara Livsandens gåvor till människorna, så finns också det grymma i skapelsen, det darwinisterna kallar arternas kamp.

Tidens tankar om skapelsen är egentligen inte konstiga. I dag vet vi att det finns virussjukdomar, och att det funnits ödlor och reptiler som såg ut som bepansrade krigsmaskiner. Det har också förts en egoistisk och konkurrerande kamp i tillvaron, helt i analogi med arternas kamp för överlevnad. I liknande perspektiv såg antikens tänkande filosofer och teologer på ondskans realiteter i tillvaron.

Världen är som den är, insåg man, men den skall inte behöva förbli så. Och i dag vet vi att världen förändras ständigt utifrån sina utgångspunkter med inblandade relationer och med människornas tillvunna kunskaper på gott och på ont.

Den största frågan i mänsklighetens historia har just varit att förklara mening-
en med livet och motsättningen mellan det onda och det goda.

Alla religioner har menat att det också finns en egoistisk kraft av utnyttjande i världen, med ett ont öga för sökande efter kontroll och makt över andra. Alla sätts mot varandra i välorganiserad splittring – alla mot alla. Obegripligt för de flesta, en handlingsförlamande paralysering för många, en möjlig framgångsrikedom för vissa. Och världen blir därefter!

Krigsguden Jahve sattes mot det som kunde ha uppfattats som fredsguden Shalem (Salem) eller Elohim, och Jahve satte folk mot folk för att uppnå sina syften.

Ända in i modern tid har denna tokiga splittring varit rådande. Människorna slåss som besatta mot varandra, men till vilken nytta? Israeliterna slogs i Jahves namn, för sin sak. De kristna välsignade vapnen i nationernas namn, för Gud och fosterland, och menade att Gud var med dem, precis som i de hebreiska skrifterna. Politiska organisationer slåss för sin hegemonisträvan. Och precis som Jahve gjorde för att styra folkens utveckling genom att ta den ena nationen för att slå den andra. Allt enligt vad som står i de hebreiska skrifterna.

Men denna splittring gör att människorna missar det viktiga målet, nämligen att leva i tolerans och vänskaplig kärlek till varandra, och det är denna miss som är den stora synden i världen, enligt Jesus.

I själva verket är Demiurgen den "skaparkraft" som tog makten över världens ordning, för egna syftens skull, enligt den mörka principen, och den gestaltas i det som fått namnet Satan.

Satan förklaras med modern gestaltpsykologi och manifesteras genom manipulation och illusionistisk kontroll över våra sinnen, genom utnyttjande och förslavning, precis på det ondskefulla och egoistiska sätt som vi kan se i den "verkliga" världen.

Denna mörka kraft, som helt klart verkar bland människorna, är något som måste tas på allvar. Satan är en manipulativ andekraft, enligt Jesus och världsre-

ligionerna, som gestaltats genom människors tankemedvetande och på fullt allvar regerar och dirigerar världen. Vi ser det inom våldsunderhållningen, hatutvecklingen, många gånger inom politiken, världsekonomin, utnyttjandet av medmänniskor, nonsenskulturen och söndringen mellan människor och olika religioner. Eller hetsen som leder till helt meningslösa krig med gränslösa eländen för världens folkflertal.

Dessa förklarings sätt kan vara pinsamma och generande för sekulariserade nutidsmänniskor. Och just med denna genans, som leder till skepticism, fördunklar Satan vår definition av verkligheten. Men om vi läser vad som står i olika religioners skrifter – enligt judendom, kristendom, manikeism, buddhism, islam, hinduism och zoroastrism – finner vi, trots allt, en klagörande samstämdhet med vad som verkligen sker med världen. Detta går inte att definiera bort. Satan eller den onda principen härskar genom att fresta, manipulera, förleda, splittra, söndra och kontrollera; lägga ut dimridåer, röra till det, och komma med falska anklagelser mot välfärd, rättfärdighet och jämlikhet; demokrati, tolerans och humanitet.

Satan ges en personlig gestalt hos samtliga religioner, men med olika namn givetvis. Det handlar alltså om ondskan i var och ens medvetande eller sinnelag. Även i definitionen av Satan är människan splittrad, men där finns ändå något av en klar samstämdhet.

Alla världens religioner utgår, mer eller mindre, ifrån en klar dualistisk motsättning mellan det goda och det onda. Inom den persiska zoroastrism heter den monoteistiske guden Ahura Mazdâ, och Satan heter Ahriman (Angra Mainyu). Det är Ahriman som har makten över människornas sinnen i den nuvarande världsordningen. Under de sista dagarna av denna världsordning sker en slutstrid. Ahriman besegras av ljusets makter, och hålls därefter fången under tusen år.

Enligt Buddha Gautamas upplysning är det Mara som är makthavaren och frestaren – den onde som lovar mästarna all världens rikedomar. "Satmara" (kuriosa), är en feminisering av Satan och Mara, men blev bara ett illasinnat skällsord mot kvinnan i folkmun. Lärarna Zarathustra, Gautama och Jesus blev alla frestade av Satan på ett likartat sätt enligt berättelserna, och under samma förhållanden lever hela den nuvarande splittrade mänskligheten. Denna religionsförklaring är inte speciellt kontroversiell längre.

I dag förklaras samma fenomen av den vetenskapliga psykologin, men med ett annat språkbruk. Tänk positivt och kärleksfullt är ett argument mot det destruktiva hatfyllda sataniska tänkandet, och så vidare.

Genom att följa de andliga lärarna kan en enande försoning komma till stånd, som befriar oss från Satans sinnesinlytande över världens ordning. Det är den

som "anklagar" eller motsätter sig Guds intentioner som är slav under Satan (Satan betyder helt enkelt den som anklagar).

Satan anses verka med Livsandens överinseende, märkligt nog, under den sjunde dagen, enligt traditionerna. Det gäller att förbereda människorna för ett nytt liv inför uppståndelsen, och denna förberedelse sker helt med den fria viljan. "Bli till medan du passerar", säger Jesus.

För uppfattningen att Gud låter lidandet ske tar många väldigt illa upp. Att människorna skulle utsättas för ett moraliskt experiment är höjden av cynism.

Men enligt de andliga traditionerna är det inte Livsanden som utsätter mänskligheten för detta prov. Det är människorna själva som gör. Poängen är att vi frivilligt skall komma till insikt om detta och om Livsandens närvaro som ett alternativ. Det kan först ske om vi tar med Livsanden som en levande realitet och att vi utesluter Satan och står emot frestelser och illusionism. Och detta måste vi lära oss redan nu.

Detta är verkligen livets kurs – levande dramatik så det förslår. Vi kan emellertid själva med vår fria vilja, välja bort ett sataniskt sinnelag och leva i enlighet med intentionerna från lärare som Jesus. Om vi vill.

Ljusriket kan alltså inte uppenbaras om vi inte lever i linje med de andliga intentionerna. Det kan också tyckas vara en cynisk uppfattning, med tanke på alla orättvisor och allt lidande som finns i världen. Hur skulle alla de fattiga, eller de okunniga, kunna komma till insikt? Ja, varför skulle de inte kunna göra det!

Många gånger är det just de utarmade och utnyttjade människorna i världen, som inser orättvisorna bäst, i deras egen utsatthet och erfarenhet av verkligheten. Men hur skall de kunna förändra sin egen situation?

De kanske inte alltid själva kan det, men med Livsandens hjälp är det möjligt, och med hjälp av andra medmänniskor som kommit till insikt och med undsättning. Det är ju heller inte med potensfulla politiska ledare som vi alltid kan se lösningarna av världens problem.

Enligt alla religioner är de mest utsatta människorna de saligprisade. En uppfattning som Karl Marx vände sig mot, men en tanke som han ändå hade en kärleksrelation till. Och tidigare var det upplysningstiden som, med bästa avsikter, vände sig mot förlitandet till Gud. Det ansågs av många människor som en verklighetsflykt, vilket lätt kan förstås. Men, å andra sidan kan det också ses som flykten till verkligheten, för många är ju Livsanden en realitet.

Samtidigt kan man se våra korta liv, med alltför många människor i svåraste armod, som betydligt mera cyniskt om inte denna självprovning kunde ske, enligt religionernas uppfattning. Det gäller i så fall "bara" omkring 80 år, som vi lever i

denna världsordning, mot en möjlighet av obestämd tid. Och inga plågade själar skall behöva levat sitt liv förgäves.

Men alla dessa processer sker bara i vårt tankemedvetande (rema), men som får så stor betydelse när vi realiserar våra tankar bland medmänniskorna.

Det är i våra tankar som vi kan ändra det destruktiva sinnelaget, med förhoppningen att fylla tomheten (rema) med den goda viljans tankar och göra om världen därefter. Världsförbättringen. I dessa tankar ligger Livsandens upplysta rike.

Det är lärarna från religionerna som hjälper oss med kunskap om hur den mörka kraften kan bekämpas. Vi lär oss kunskapen om Livsandens intentioner med inriktningen av pånyttfödelse för ett rikare liv. Grundförutsättningen är den goda viljan. Vill den viljan inte infinna sig, blir det som det blir. Med medveten påverkan blir det på ett annorlunda sätt, så som i Ljusriket!

Och det finns en stor erfarenhet genom läraren Jesus, som hjälper människorna av alla nationer i sökandet efter helande kraften. Jesus tröstar alla uppriktiga sökare och ger dem, genom kunskap, en ökad Gudsmedvetenhet och självkänedom om riket, som vi finner i ljuset av vårt inre och utanför oss själva – i samtidigheten, eller evigheten, av obestämd tid!

Människan går via Jesus intentioner igenom olika stadier eller faser, med slutmålet att förverkliga sina potentialer för att uppnå ett meningsfullt liv i gemenskap med alla folk och religioner. Dessa faser kan för många människor vara en mycket tung väg att vandra, men ingen går ensam. Här är också bönen till stor hjälp.

Professorn i religionspsykologi, Owe Wikström, beskriver i sin bok *Det Bländande mörkret*, vad det kan innebära för en människa som träder in i denna andliga utveckling, eller vägen till pånyttfödelse, som det egentligen handlar om.

I boken beskrivs sju olika faser, som utan en egentlig rangordning utgår ifrån att den enskilde upplever ljuset av sitt inre, att Gud verkligen kan anas – ”Saknaden”. Och känslan av att Gud verkligen lever – ”Försmaken”. Men också att Gud blir krävande – ”Uppgåelsen”. Och känslan av att Gud skänker något mycket värdefullt – ”Nåden”. Men Gud döljer sig – ”Natten”. Och i detta mörker uppfattas Gud som en realitet och bländar med sin storhet – ”Ljuset”. Och Gud följer nu var och en i den fortsatta sinnesändringen – ”Vandringen”.

I denna andliga utveckling är det enligt andligheten tron på Livsanden som gäller. Men inte bara en torr tro, det är en tro med förhoppningen om ett kvalitativt innehåll, som leder till rätt åskådning, rätt sinnelag, rätt tal, rätt handlande, rätt vandring, rätt strävan, rätt vaksamhet och rätt meditation, enligt Gautama.

Dessa utvecklingsfaser kan komma över var och en helt ofrivilligt, som lock-

elser, men sker sedan helt av fri vilja, under medverkan av den goda viljan. Här är det naturligtvis inte den intellektuella kapaciteten som är utslagsgivande. Vilka som beträder dessa faser vet ingen människa eller någon vetenskap, men Livsanden vet säkert orsakerna kring detta. Genom tro kan man alltså ana eller förnimma Livsandens avsikter.

Vi lär oss ljusläran och förändras av kunskapen, till ett nytt uppvaknande. Först då kan vi vara riktigt tacksamma för det nya och verkliga livet vi får genom Livsandens verkande andekraft. Detta är en viktig aspekt.

Det finns många som profeterar om tacksamhetens tomma lov. Tack för att jag föddes och finns till; tack för att jag trots allt kan äta mig mätt, i all min fattigdom; tack för att jag får leva trots att jag inte har något jobb. Detta tackande kan verka vara kryperi eller inställsamhet mot Livsanden.

Hur vet man att man alltid har anledning att vara tacksam mot Livsanden? Exempelvis genom att ha vunnit en bil på lotteri. Eller att ha tjänat mycket pengar av sitt företag. Det motsatta, otacksamhet är naturligtvis inte att föredra. Tacksamhet är det som gäller! Men det kanske först måste infinna sig en reell anledning att tacka Livsanden, när man kommit i en omtumlande insikt om Livsandens verklighet, efter dessa genomgripande faser, exempelvis.

Ljusläran ger människorna trygghet i Livsandens gemenskap, som gestaltas hos människorna av kraften, ljuset, visheten och kärleken. Denna kunskapsmedvetenhet står emot den manipulerande, indoktrinerande och illusionsförföriska Satan, som enligt mytologin ansågs vara den fallne ängeln, som nu representerar den frestande viljan, så som det psykologiskt gestaltats, enligt de andliga traditionerna.

Sammanfattningsvis kan man tolka religionerna som att den övergripande makten finns hos Livsanden, men Satan har tillfälligt tagit makten över människornas sinnen. På grund av människans fria vilja. Lidandet i världen kommer inte från Livsanden, och som heller inte godkänner denna ordning. Ingen prövas av Livsanden på grund av onda gärningar eller liknande. Däremot prövas vi själva i uthålligheten att stå pall mot ondskan, enligt den andliga traditionen.

Mycket elände har begåtts i religionernas och Guds namn, men det är självklart inte Livsanden som godkänt sådana handlingar. Det är manipulerande och egoistiska människor som utför ondskan. Många tror att lidandet, smärtan och orättvisorna i världen är något naturligt, som vi måste acceptera. Enligt de andliga intentionerna är det inte alls på så sätt.

Det är meningen att människorna skall leva lyckliga i frihet, jämlikhet och vänskap, men i enlighet med Livsandens intentioner, vilket vi finner i religionernas ursprunglighet. En sådan kunskap ges i ljusläran med erfarenheter av lärarna

från världsreligionerna.

Det som bevisats med människans individuella fria vilja, är att valet av oberoende till Gud eller Livsanden inte har medfört en bättre värld. Det har också varit svårt att veta vilka vi kan lita på – var det enbart frestande och förföriska makt-havare med hög kontrollpotens vi skulle förlita oss på? Makten över människan har aldrig varit av godo. Människas makt över människa, har bara skapat elände, enligt Jesus.

För ljusläran gäller istället principen om den gemensamma maktfriheten, utan någon mänsklig överhöghet alls, men med ett desto större medvetande om Livsandens tolerans och kärlek i tankarna. En sådan princip kan inte förverkligas i denna världsordning, men däremot utvecklas hos var och en i sin respektive egentid och medvetande. Och därefter förändras världen.

Det är en individuell skatt vi gömmer hos Livsanden, och som leder till en kollektiv gemenskap i en ny världsordning – flykten till verkligheten och till uppståndelsen i Ljusriket.

Paul Lindberg